

Вільний політ

Олег Паламарчук

Старий магнат після довгих виснажливих походів розважався у своєму маєтку полюванням. Трубили мисливські ріжки, полохаючи зайців, ганяючи вепрів. І селянам не було спокою від панських забав. Часто коні вельмож топтали збіжжя, лякали худобу на пасовиськах.

...Магнат мчав на арабському скакуні, ні на кого не звертаючи уваги, насолоджуючись швидкою їздою. І мало не наскочив на дівчину-пастушку, яка розшукувала у лісі овечку, що відбилася від стада. Дівчина була гарна і ніжна, як весняна квітка, а личко — хоч воду з нього пий. Старий відчув другу молодість, руки мимоволі потягнулися до тієї первозданної краси. Пастушка сполохалася, мов гірська лань, і стала від того ще прекраснішою.

— Не бійся мене, дівчино, я нічого тобі не заподію лихого, лише заберу до свого замку, — ласкавим голосом заговорив до неї магнат.

— Не займайте мене, пане, я й тут добре живу.

— Вберу тебе в оксамити та шовки... — улесливо правив своє багач, заманюючи бідну пастушку у пастку.

— Відпустіть мене, я додому хочу!

Та магнат не хотів далі слухати її, гукнув гайдуків.

— Візьміть пастушку та зачиніть її у замковій вежі, нехай поміркує там, що таке панська милість і панський гнів.

Глянула бідна дівчина з височезної вежі вниз — аж у голові запаморочилося від страху. Поступово осміліла, огляділася. Замок магната стояв на скелястому березі моря. З одного боку, куди не кинь оком, — голі скелі, а з другого — море. Стало моторошно дівчині. Поривчастий вітер намагався скинути її вниз. Чайки кликали з собою, кружляючи навколо вежі, і вона позаздрила їм. Дівчині пригадалося, як не ходила — літала по луках, особливо коли зачує сопілку свого коханого. І терпка печаль стиснула серце пастушки.

— Змирися з долею, покорись! — Навідався до неї старий магнат. — Жінка створена для клітки!

— Ні! — заперечливо хитнула головою полонянка, пропікаючи свого мучителя поглядом, переповненим зневаги. — Неправда! Людина, як і птиця, створена для польоту, для волі!

І, не вагаючись, стрибнула з вежі у безодню.

Здавалося, смерть неминуча, але вітер, що все те бачив і чув, надув довге дівоче вбрання і поніс її, наче пір'їнку, на рідні луки-пасовища.